

зено въ нейнитѣ закони, по реакцията на бившия революционеръ. Каравеловъ се обяви противъ революцията, която имаше право да застъпи своитѣ интереси. Революцията обвиняваше Каравеловъ — не личноститѣ, които бѣха нейни орждия. Революцията, както и идеитѣ, иматъ право на самозащита. Тѣ стоятъ погорѣ отъ отдѣлната личностъ, защото въ тѣхъ се отглеждатъ интереситѣ и нуждитѣ на историческото и социално развитие. Оня, който се обяви противъ тѣхъ, оня, който е противъ революцията и противъ нейнитѣ идеи, той е противъ развитието, той е прѣдварително обявенъ за врагъ, върху него прѣдварително е прозизнесена смъртна присъда, или по-добрѣ — той самъ си е подписалъ присъдата. Ако пъкъ врагътъ е една активна личностъ, въ главата на която сж прѣминали враждебни консервативни и реакционни идеи, революцията, по силата на своитѣ собствени закони, по силата на морала който черпи изъ собственото си вдъхновение, има право да посѣгне върху всичко, което е противъ нея. Вотъ и всѣ! Филистерщинатата не е обязательна нито за революцията, нито за революционерътъ. Тя има своето мѣсто въ салонитѣ, къдѣто се организиратъ притворствата и фалша. Но вънъ, на улицата, къдѣто се организиратъ общественитѣ класи и къдѣто ката день се лѣе рѣки човѣшка кръвь за парче хлѣбъ, за единъ часъ повече почивка — филистерщината е обрѣчена на присмѣхъ, като чай-гнусна рѣчь, създадена въ съвършенното общество.

Филистерскиятъ законъ не бѣше задължителенъ и за въплотената революция — Христо Ботйовъ, който обвиняваше Каравелова, слѣдъ като го осъди цѣлата революция.

Но българската критика, която отъ великодушие къмъ човѣка прѣзира идеитѣ му, и отъ умраза къмъ идеитѣ, жертвува поета и общественния дѣецъ —